

JUSTITS MINISTERIET

Retsudvalget
Christiansborg
1240 København K
DK Danmark

Dato: 6. januar 2020
Kontor: Databeskyttelseskontoret
Sagsbeh: Mikkel Reenberg
Sagsnr.: 2019-0030-3292
Dok.: 1339236

Hermed sendes besvarelse af spørgsmål nr. 499 (Alm. del), som Folketingets Retsudvalg har stillet til justitsministeren den 13. december 2019. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Dennis Flydtkjær (DF).

Nick Hækkerup

/

Anders Lotterup

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

T +45 7226 8400
F +45 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

Spørgsmål nr. 499 (Alm. del) fra Folketingets Retsudvalg:

”Vil ministeren redegøre for, hvorvidt GDPR-reglerne er blevet overimplementeret i Danmark på et eller flere områder samt i bekræftende fald redegøre for baggrunden for denne overimplementering?”

Svar:

Databeskyttelsesforordningen er bindende og gælder umiddelbart i hver medlemsstat i EU. Databeskyttelsesforordningen giver dog inden for en lang række områder mulighed for, at der i national ret kan fastsættes bestemmelser for at tilpasse anvendelsen af forordningen.

Dette er bl.a. baggrunden for vedtagelsen af databeskyttelsesloven (lov nr. 502 af 23. maj 2018), som har til formål at supplere reglerne i databeskyttelsesforordningen.

Databeskyttelsesloven indeholder bestemmelser, som også fandtes i persondataloven, og som kan siges at gå videre end databeskyttelsesforordningens minimumskrav. Bestemmelserne og baggrunden herfor er omtalt i lovforslaget til databeskyttelsesloven, jf. lovforslag nr. L 68 af 25. oktober 2017, under punkt 7 om forholdet til EU-retten:

”Det foreslås i lovforslaget bl.a. at videreføre de danske særregler om kreditoplysningsbureauer, jf. lovforslagets kapitel 4 og 5, en tilladelsesordning med advarselsregistre samt en tilladelsesordning for behandling i retsinformationssystemer fra den nu gældende persondatalov, jf. lovforslagets § 26, selvom databeskyttelsesforordningen ikke indeholder regler herom.

Dernæst foreslås det, at reglerne om behandlingssikkerhed, databehandlere samt ret til erstatning og erstatningsansvar for mediernes behandling opretholdes, jf. lovforslagets § 3, stk. 5-8, selvom databeskyttelsesforordningen ikke indeholder regler herom.

Endvidere foreslås det, at den nuværende praksis om behandling af oplysninger om personnummer og markedsføring, jf. lovforslagets §§ 11 og 13, videreføres, selvom databeskyttelsesforordningen ikke indeholder regler herom.

Endelig foreslås det bl.a., at der i lovforslaget sker en præcisering af den særlige danske gældende praksis om afdøde personer, således at lovforslaget og databeskyttelsesforordningen

som hovedregel finder anvendelse på oplysninger om afdøde personer i 10 år efter vedkommendes død, jf. lovforslagets § 2, stk. 5 og 6.

Lovforslaget går således på disse punkter videre end minimumskravene i databeskyttelsesforordningen og er derfor i strid med de fem principper for implementering af erhvervsrettet EU-regulering. Det er dog vurderet, at den danske databeskyttelseslovgivning fortsat bør gå videre end forordningens krav, bl.a. fordi der er tale om afgørende hensyn til de registreredes interesser, som begrunder et fortsat behov for at opretholde disse regler, og da ulovlige behandlinger på disse områder vil kunne medføre meget alvorlige skadevirkninger for de involverede parter. De ovennævnte bestemmelser foreslås således videreført.”

Der kan derudover henvises til databeskyttelseslovens § 2, stk. 4, hvorefter loven og databeskyttelsesforordningen gælder for enhver form for behandling af personoplysninger i forbindelse med tv-overvågning. Hensigten med reglen er at sikre, at al tv-overvågning er omfattet af databeskyttelsesreglerne, herunder også analog tv-overvågning. Denne regel er også en videreførelse af en tilsvarende regel i persondataloven. Der kan også henvises til databeskyttelseslovens § 2, stk. 1, hvorefter en række regler i loven og databeskyttelsesloven også gælder for manuel videregivelse til en anden forvaltningsmyndighed, der ligeledes er en regel, som fandtes i persondataloven.

Det skal desuden bemærkes, at der også var regler i persondataloven, som ikke blev videreført i databeskyttelsesloven. Det drejer sig om persondatalovens § 1, stk. 2, hvorefter loven under visse omstændigheder fandt anvendelse for private i forbindelse med ikke-elektronisk systematisk behandling af personoplysninger. Tilsvarende blev reglen i persondatalovens § 13 om forbud mod automatisk registrering af telefonnumre uden tilladelse ikke medtaget i databeskyttelsesloven.

Der findes i øvrigt et stort antal regler i anden lovgivning, som regulerer behandling af personoplysninger, og som kan siges at tilpasse anvendelsen af forordningen. Til illustration kan der henvises til betænkning nr. 1565/2017, bind II, som indeholder en oversigt over lovgivning på de enkelte ministeriers område, der regulerer behandling af personoplysninger ved betænkningens udgivelsestidspunkt i maj 2017.